

historka: **jak se platí onlajn šekem**

Neodpustím si pokračování svých zážitků s americkým bankovníctvím. Po nějakých kešových vyrovnáních jsem Leovi dlužil ještě 450 dolarů, které ale nechtěl hotově. Nabídl jsem, že mu je pošlu převodem, protože u JP Morgan Chase jsem si zřídil i internetové bankovníctví a zdálo se, že funguje. Nicméně aktivně jsem zatím peníze nikomu neposílal, jen jsem si je nechával strhávat. Leo mi dodal potřebné souřadnice, skoro všechno jsem to pečlivě vyplnil do internetového formuláře a odklepl. Jen mi bylo divné, že jsem tam nikde nemusel vyplnit *routing number*, což je něco jak náš kód banky. A zároveň mi bylo maličko, ale ně moc, divné, že to po mě chtělo Leovu adresu – říkal jsem si, pro lepší identifikaci, asi, možná místo toho *routing number*.

Leo byl skeptický k tomu, že to bez *routing number* dojde, a několik dní se skutečně také nic nedělo. A to, co se potom stalo, nás rozesmálo oba: Leovi dorazil domů poštou šek na 450 dolarů vyplněný bankou Chase podle příkazu nějakého Kolínského. Leo ho rozlepil, zalepil a poštou poslal do svojí banky, aby mu ho připsali na účet. Tedy celá operace spočívala vtom, že jsem ušetřil jeden šek ze svojí knížky. Byla to vskutku povedená online transakce.

historka: **jak se pere adresa**

Zůstaňme ještě chvíli v bankovním a pojišťovacím sektoru. Při zřizování účtu u Chase po mě chtěli samozřejmě kdekjaké údaje a mimo jiné i adresu, na které bydlím. Vzhledem k tomu, že jsem tehdy ještě nevěděl, kde budu bydlet, ale zato jsem věděl, že tam, kde jsem aktuálně bydlel, bydlet nebudu, nadiktoval jsem jim adresu do práce. To mi mimochodem zůstalo a diktuju to doteď každému, kdo mojí adresu chce, takže předpokládám, že reklamní letáky budou firmu MicroSeismic Inc. obtěžovat do skonání světa. Ale zpět k mojí adrese a účtu. Jak jsem psal dříve, banka viděla jakýsi zádrhel v tom, že nemám *Social Security Number*. Přesto mi účet otevřeli s tím, že až si číslo opatřím, mám jim ho sdělit. Číslo jsem si zatím neopatřoval – zjistil jsem, že skoro všechno tu jde i bez něj. Jeho absence se patrně projeví až při daňovém přiznání v lednu.

Po asi čtrnácti dnech mi volal můj osobní bankéř Desmond U. Agbondinmwin (nekecám, takhle se fakt jmenuje, můžu ukázat jeho vizitku; skvěle se to pamatuje), že má nějaký problém s tím mým účtem, že právě nemám to *SSN* a že by potřeboval nějak ověřit mojí adresu, protože kdo má *SSN*, ví se na něj i adresa, ale já že jsem mu jí jenom nadiktoval a on neví, jestli je pravá. Respektive jakože on mi to samozřejmě věří, ale šéf že mu dělá dusno. A jestli bych nebyl tak hodný a nedovezl mu ukázat nějakou fakturu, nebo cokoli důvěryhodného, na čem by moje adresa byla, že by si to okopíroval. Přemýšlel jsem, co bych mohl nabídnout – v obchodech s jídlem faktury s adresou nedávají a zbytek jsem platil bez papíru. Jeho samotného napadlo, že bych ale mohl mít pojistku na auto, protože tu má přece každý. Zajásal jsem, jak jsme to hladce vyřešili a že mu tam tedy zítra dovezu na okopírování svojí pojistku na auto, na které samozřejmě adresa je.

Už když jsem večer tu pojistku doma hledal, začal jsem se smát. Důležité totiž je, jak se na pojistku ta moje adresa dostala: Pojišťovně jsem nadiktoval svoje číslo účtu, ona si inkasovala pojistné a s ním získala od banky i adresu, kterou jsem Agbondinmwinovi předtím nadiktoval. Tu adresu mi pojišťovna vlepila na fakturu, kteroužto fakturu mi poslala mejlem, já jsem si ji vytiskl a odnesl zpět do banky okopírovat panu Agbondinmwinovi jako důkaz toho, že ta adresa je moje pravá. Tedy doteď jsem četl o tom, jak se perou peníze, ale já už umím vyprat i adresu.

historka: **neslušné slovo**

Na dni otevřených dveří (*open house*) naší firmy, kam byli pozváni zejména klienti, tedy představitelé a manažeři ropných společností, pro které dělá MSI monitoring, jsem se dal do řeči s jakousi Jenny. Jenny měla radost, že jsem z Čech, protože její dědeček byl prý také z Ukrajiny. Probrali jsme toho víc, ale to nebylo podstatné (ani nevím, pro koho pracovala). Podstatné bylo, že Jenny se pak chvíli bavila s mojí kolegyní Jo Ellen. A když už jsem byl zabrán v hovoru s další skupinkou, přitrousila se Jo Ellen, že prý ji Jenny říkala o jednom slově, které jí prozradil dědeček, a že já bych možná mohl vědět, co to znamená. Jde prý o slovo „govno“. Že bych měl vyhovět Jo Ellen bylo jasné, tak jsem se jí snažil trochu odmanévrovat od vysoce postavených ropných magnátů a taktně jí naznačit, že se jedná o slovo, které bysme spíš měli překládat někde stranou. Začal jsem tím, že vlastně v češtině se na začátku nevyslovuje „g“, ale „h“, ale jako že jinak tomu slovu rozumím. A ještě než jsem se dostal k vlastnímu překladu, nic netušící Jo Ellen si netrpělivě nahlas opakovala „hovno, hovno ...“. A čirou náhodou šla kolem nás s dvojkou červeného Jülie, již vícekrát zmiňovaná kolegyně z Ruska, a jak slyšela z úst Jo Ellen slovanskou řeč, zareagovala zcela přirozeně a rozverně: „Is it a shit?“

Z dosahu drtivých pohledů okolostojících se mi je pak podařilo odsunout obě a vysvětlili jsme si to. Jülie říkala, že to je jasné, rusky je to „gavnó“ (píšu foneticky, jinak je tam samozřejmě psané taky „o“, ale před přízvukem, který je na druhé slabice). A dokonce Jülie i věděla, že stejně jako Češi, totiž s „h“ na začátku, to čtou také Ukrajinci, přestože to naopak píšou stejně jako Rusové s „g“. Takže jediné nevysvětlené zůstalo, kdo byl vlastně dědeček Jenny, protože ta se mezitím po anglicku vypařila.

historka: **will call (aneb Alanis Morissette)**

V zaučování se se zacházením s americkým elektronickým onlajn internetovým systémem na všechno jsem pokračoval i nadále. Pojal jsem touhu zajít na koncert Alanis Morissette, kanadské to zpěvačky, na které jsem byl už v srpnu v Praze a líbila se mi to dost na to, abych jí mohl slyšet i vidět znova. Bylo jasné, že lístek musí jít koupit online, protože všechno je tu přece online. Do Texasu jsem dokázal přiletět na elektronickou letenku a Leovi jsem poslal elektronicky i papírový šek, tak co bych nekoupil nějaký virtuální lístek na koncert. Chvilí jsem se tím proklikával ve snaze zjistit, co se stane, až tam skutečně vyplním číslo své kreditky (která navíc není kreditka, ale debitka, ale na to tam kolonku neměli). A pak jsem usoudil, že to zkrátka udělám a že mi snad lístek přijde e-mailem. Zavrhl jsem několik možností jako nechat si lístek poslat poštou nebo si ho vyzvednout někde v nějaké trafice, o které jsem nepochopil, kde je. Zavrhl jsem to hlavně proto, že to bylo za příplatek a jediné, co bylo bez příplatku byl lístek *will call*, což jsem ale samozřejmě netušil, co je. V pevném přesvědčení, že když jsem jim tam vyplnil svoji e-mailovou adresu, že prostě lístek dostanu e-mailem, jsem to odklikl. Za minutu skutečně dorazil očekávaný e-mail. Dychtivě jsem ho otevřel a užel jsem nápis vyvedený velkým tlustým písmem: **This is NOT a ticket!** Pak tam bylo poděkování, že jsem jim poslal peníze. Chvilí jsem si myslel, že jsem zkrátka přecenil své síly a elektronický systém na obírání chudých studentů z Evropy nade mnou přeci jenom zvítězil. Zoufalý jsem začal pátrat po tom, co to může být *will call*.

Jak je vám jasné, dopátral jsem se a koncert Alanis Morissette jsem nakonec viděl. *Will call* by se normálně anglicky řeklo nejspíš *pick up*, tedy vyzvednutí. Specifické pro lístky na koncert na tom je to, že to funguje stejně jako ta elektronická letenka. Nepotřebuju nic víc, než svoji identifikaci, abych se na koncert probojoval. Neidentifikuju se ale u vchodu, stejně jako se neidentifikujete u nástupu na palubu letadla, ale zajdu do pokladny označené *will call*, předložím svůj pas (musí to být ID s fotkou: řidičák, studentský průkaz atd) a dostanu lístek na koncert. Výhoda je v tom, že vy víte, že lístek máte zakoupený a pořadatel už za něj má zaplacenou a tudíž se nejedná jen o rezervaci, a zároveň vlastní získání *hard copy* lístku v davu lidí před vlastním koncertem je velmi rychlé a hlavně ho získáváte tam, kam stejně jdete, totiž v místě toho koncertu. A má to ještě jednou velkou výhodu (stejně jako elektronická letenka) – *will call ticket* nemůžete ztratit ani zapomenout doma (můžete si doma nechat šrajtofli s ID, ale pak vám není pomoci). Podotýkám, že při svém druhém setkání se službou *will call* (viz následující historka) jsem byl konfrontován s tím, že při vyzvedávání jsem ukazoval nejen pas, ale i debitní kreditku. Získat lístek bylo ještě rychlejší, protože zatímco v prvním případě paní musela vyhledat podle mého jména obálku s lístkem, ve druhém projela kartou přes čtečku a lístek se mi ihned vytiskl. Tu kartu neukazujete proto, aby to šlo rychle, jako spíš proto, že je to další způsob jak ověřit, že jste to vy, kdo s ní zaplatil. Musí na ní být totiž stejné jméno jako na ID. A to je zase dobré vědět proto, že takto nelze koupit lístek někomu jinému. Ale lze jich koupit víc jednou kartou.

A jak vzniklo *will call*? Je to z výkřiku „*I will call you!*“ z dob, kdy ještě neexistoval telefon. Znamenalo to, že přijedete před něčí dům a zavoláte na něj. *Call* je dneska spíš volání telefonem – význam se posunul stejně jako v češtině. A na někoho před jeho domem voláte ve chvíli, kdy si od něj jdete jen něco vyzvednout. Tak proto je na pokladnách určených pro vyzvednutí zaplacených lístků napsáno *will call*.

Můj dojem z toho je, že tady funguje elektronicky úplně všechno, kromě těch peněz – ty zkrátka musíte transportovat šekem.

historka: **dress smartly (aneb [zase] Alanis Morissette)**

Koncert Alanis byl prima, trochu se lišil od toho, co jsme viděli v Praze, byla do něj vsunuta rozjímavá pasáž zpívaná a hraná na barových stoličkách, jakýsi *acoustic set*, který koncert zajímavě zklidnil (nikoli oživil, to v případě Alanis není potřeba). Před koncertem jsem si také poslechl její novou desku (a nějakou starší), takže jsem byl trochu víc v obraze a protože jsem už věděl, do čeho jdu, užil jsem si to víc po hudební stránce. Nedostatek, jako že Alanis při svém poskakování nedokáže zpívat do mikrofonu, to mělo stejný jako v Praze, a tak jsem si nejmíc užil pomalé songy s akustickými kytarami a krásným zpěvem, kdy seděla Alanis na místě a zpívala do mikrofonu na stojánku. Elektrický zvuk byl dost mizerný, kytary se slévaly dohromady a přítomnost dvou kytaristů mi nebyla jasná ani v Praze, ani tady (jinak ještě basa + bicí + klávesy). Chci ale vyprávět o tom, jak jsem si zase připadal nevhodně oblečený.

Koncert se konal v *Jesse H. Jones Hall*. *Jesse Jones* byl texaský buditel, který opečovával město Houston (*Sam Houston* byl ostatně také texaský buditel) a na jeho počest pojmenovali zdejší velkoryse pojatý palác kultury. Konají se v něm koncerty vážné hudby, opera atd. Vevnitř to vypadá naprosto stejně jako ve velkém sále pražského Paláce kultury. Podotýkám, že v Praze Alanis skutečně hrála v PaKulu, ale nikoli ve velkém sále, ale v nějakém menším, kde se obyčejně stálo a případně poskakovala na parketu. *Jones Hall* má napevno přidělané židličky potažené rudým čalouněním, což naopak evokuje moskevský *balšoj téátr*. Ale já se vyděsil už když jsem do budovy vstupoval. Před koncertem jsem totiž navlékl plátěné kalhoty a košili z Kathmandu. Jenže na tenhle bigbítový koncert se trousili ctění pánové v saku a kravatě a dámy ve velké večerní! Nevěřil jsem svým očím. Oni jdou na koncert rockové zpěvačky a oháknou se jak do opery? Anebo šli do opery, kde jen náhodou hrála rocková zpěvačka...? Pánové do sebe ovšem lámali pivko za pivkem a dámy také nezůstaly u jedné dvojky červeného. S postupujícím večerem se tak obecenstvo zvedalo ze židliček a hlasitými výkřiky, tleskáním, dupáním a všelijakým jiným tělesným projevem dávalo tušit, že bigbít se líbí a tancovat by se chtělo.

Zdá se mi, že zkrátka oni jsou tu úplně normální, jako kdekoli jinde. Jen je velký rozdíl mezi tím, jací jsou, a jak vypadají. Respektive, jak *chtějí vypadat*. Když jsme se totiž trousili po koncertě ven, vypadali všichni jako po normálním večírku kdekoli v Evropě. Rozcuchaní, zpcení a v náladě. Jenom pořad nevím, proč *chtějí vypadat* tak strojeně slušně.

Během *open house* v MSI jsem zažil něco podobného. Velký šéf den před příchodem hostů nakázal *dress smartly*. Vzal jsem si tedy košili, což bych ostatně měl i kdykoli jindy kromě pátku, ale nepřeháním to, košili jsem měl na sobě poprvé právě v den otevřených dveří. Jenže stejný velký šéf, který kázal *dress smartly*, objednal cateringovou firmu s několika

číšníky a vagónem chlastu. Takže po hodině *open housu* sice všichni byli teoreticky *dressed smartly*, ale v Evropě by řídit nemohl nikdo z nich (už jsem psal, že tady se na to nehraje a skutečně jsme také všichni odjeli domů autem, abych se z toho tentokrát nevyvlíkal). A to ani nemluvím o tom, jak vypadají ty košile, kravaty a blůzy zlité červeným vínem. A ještě mě zaujalo, že všichni chlapi považují za nutnost nacpat si košili do kalhot a stáhnout podbřišek tlustým páskem. To by v případě normálního jedince možná nebylo tak strašlivé. V případě jejich břich to ale vypadá děsně komicky, protože tím stažením jenom zvětšují optickou bizarnost těch svých břich. Chodí takhle i normálně v práci, ale teď měli všichni ještě kravaty, které od krku vedly se sklonem cca 45° na nejvíce vystrčený hrbolek břicha a pak volně visely ve vzduchu z tohoto břicha dolů cca 15-20 cm před přezkou toho šíleně utaženého pásku, což komičnosti *smart dressu* ještě napomáhalo.

historika: **Tina**

Tohle není žádná historika, to je recenze, nebo spíš popis mého zatím nejúžasnějšího zážitku tady; je to trošku pubertálně rozdáváné, ale nemůžu si pomoci, byl jsem z toho celý na větvi.

Zakoupil jsem nejlevnější lístek na koncert rock'n'rollové královny Tiny Turner. Věděl jsem, že budu umístěn na nevýhodnou pozici na boku pódia, ale 520 dolarů za lístek na plochu jsem si nechtěl dovolit. V určený čas jsem se dostavil do *Toyota Center* v Houstonském Downtownu, naučeným postupem jsem si ve *will call* vyzvedl vstupenku, zakoupil pytel popcornu a pivo a odebral se na svojí židličku. Chvíli jsme ještě zkoušel přemlouvav uvaděče, aby mě pustil jinam, ale byl neoblomný. *Toyota Center* je prostor přibližně velikosti sportovní haly v Praze na Výstavišti (jestli neshořela), ale vevnitř je dvakrát vyšší a židličky jsou rozmístěné tak, aby opravdu všichni dobře viděli. Obsazení židličkami mě sice zprvu překvapilo i na ploše, ale z koncertu Alanis už jsem věděl, že přítomnost nábytku případné tancechtivé Texany příliš neomezuje.

Během první písničky mě veškeré chmury z nevýhodné pozice přešly. Gigantická opona se rozhrnula a na jakémsi kosmickém hydraulickém podnose se k zemi snesla Tina v sexy šatičkách a na vysokých podpatcích. Seděl jsem vlastně skoro přímo nad pódium a užíval jsem si to plnými doušky. Lépe nazvučený koncert jsem ještě nezažil. Zvuk byl perfektní i na straně, slyšet byla každá struna kytary i každá nota piána, opravdu velmi překvapivý výsledek na takovou monstrakci. A bylo to fakt hodně nahlas. Ale to nebylo všechno, v čem byla tato show nej. Když nechám stranou všechny povinné prvky, jako ohňostroj, dělobuchy a perfektní světla, musím pochválit zejména kapelu, která to rozhodně neflákala. Tři klávesáci (resp. dva + klavírista, abych neurazil, Tina se sama při představování třetího *keyboards* zasekla a opravila na *piano*), dva bubeníci, několik dechů, dvě kytary, basa, dvě doprovodné zpěvačky (+ zpívající kytaristé) – a Tina. Kapela odváděla nejen očekávanou doprovodnou funkci, ale muzika byla prošpikována i krátkými sóly na

všechny nástroje, což soulové a popové vyznění songů krásně svazovalo s bluesovými základy, vysoce hodnotím hlavně saxofonistu.

Paní Tině je 69 let a nechápal jsem, co tam předváděla. Když jsem viděl v upoutávce fotku, kterou zde připojuji, myslel jsem, že je to nafocené před dvaceti lety. Ale přesně tohle měla na sobě a přesně takhle vypadala. Perfektně secvičená choreografie jak s ostatními zpěvačkami tak s haremem doprovodných tanečnic, poskakování, pobíhání po padesátimetrovém pódium – a neuvěřitelný zpěv, snad ještě lepší, než to známe z nahrávek. Výběr písní samozřejmě hitovky, ale také například komorně a pomalu šansonově pojaté *Help* od Beatles, které ale znělo mnohem lépe, než od Beatles, a jako milovník Rolling Stones musím přiznat, že naopak *Jumpin' Jack Flash* byl o hodně ostřejší, než jak to předvádějí selfkarikaturisté (ee, co to říkám, neodolatelní šumaři) Stouni na svých koncertech. A pro návštěvníky posledních několika koncertů Stones mám další lahůdku – jedna z doprovodných zpěvaček byla Lisa Fischer, ano ta, co se na každém koncertě ocumlovává na pódium s Mickem Jaggerem. Ve chvílích, kdy se Tina běžela převléknout (stalo se tak osmkrát za večer) měla Lisa Fischer svoje sóla, mezi kterými zejména vyniklo to v opět stounovské *It's Only Rock'n'Roll (But I Like It)*, kterýžto song má ostatně dobře nacvičený ze spolupráce s jeho autory, jak zmiňuji výše.

Celý koncert byl snímán několika kamerami a přenášen na pět obrazovek; na té největší přímo nad pódium pak byly promítány další vizualizace pro doplnění světelné show. Touto obrazovkou, která se různě modifikovala, rozjížděla a skládala pak Tina také několikrát prošla či proplula. Detailní záběry na sólující muzikanty a poletující tanečnice dávaly tušit, že kameramani i střiháč mají celý koncert pečlivě nastudovaný.

Tina rozdávala nejenom muziku, ale i dobrou náladu. Rozhodila si publikum na mužské a ženské hlasy a dirigovala zpěv (nebo si spíš příznějme skandování) sloganu *What's Love Got to Do With It?*. Bylo to prošpikované jemnými narázkami na to, že zatímco dámy se celkem trefovaly, mužský tisícíhlavý sbor byl jaksi neuspořádaný a skřehotavý (ale já jsem se fakt snažil). Nedostatek síly pánské části Tina komentovala slovy, že si doteď myslela, že „*in Texas everything grows big*“, což je skutečně rčení, které se zde dost používá (zřejmě obdoba ruského „*u nas vsjo balšojé*“) a je také pravda, že v jistém stádiu

večírku jim lze komentovat velikost blíže nespecifikovaných mužských orgánů, ale od Tiny to беру :-). Po jejím štulci se refrén povedl i mužům.

Večer byl zajímavý i tím, že obsahoval půlhodinovou přestávku, během které se nejen promítaly klipy Tiny, ale na plátně běželo i zpětné odpočítávání té půlhodiny, což rozvášňovalo tančící posluchače k nepřičetnosti (nechci se nějak rasově vyhraňovat, ale myslím, že evropské koncerty budou nepřítomnosti tisíce tancujících černochů dost handicapované).

Po přestávce se několik songů odehrálo v poklidu na barových stoličkách a pak už se koncert rozjžděl s hity jako *Proud Mary*, *The Best* a *Nutbush City Limits*, během kterého Tina opět vyjela na jakémisi monstrózním zvedáku vysoko nad posluchače a hydraulické rameno ji přenášelo po hale z místa na místo, aby každou část publika opět nechala zazpívat do svého mikrofonu příslušné výkřiky textu písně. Fakt strach jsem měl, když se v jednu chvíli pustila zábradlí a jala se tančit na půl metru široké lávce cca šest metrů nad zemí. Všechno dobře dopadlo.

Že to je „*the best show ever*“ není prázdný slogan do reklamy. Mně to tak přišlo, rozhodně to nemá srovnání s ničím, co jsem na koncertech doteď zažil. Trochu jsem se bál, že to bude vypadat jako koncerty stárnoucích a senilnějších Robertů Plantů, Bobů Dylanů a Deep Purple, kteří si hrají na rockery, ale né vždy na to mají, hlavně tedy co se zpěvu týká. Tina je ve formě pořád a nedělá koncert proto, aby někdo plakal nad jejími hity, ale prostě proto, že je to pořád děsně nářez. A když jí jako dobrej nářez přijde *Jumpin' Jack Flash*, tak to zahraje, i když to vůbec není její písnička. Myslím, že o Tině určitě platí, že její koncerty jsou ještě o řád lepší, než její nahrávky.

Zaujalo mě to už v roce 1996 při jejím koncertě v Praze během *Wildest Dreams Tour* – tehdy jsem jí moc neznal a z toho koncertu jsem byl nadšený. Čtenáři PORGazeenu jistě se slzou v oku vzpomenou na mojí dvojrecenzi vystoupení Tiny Turner a Michaela Jacksona, kdy z toho srovnání ale Jackson nevyšel moc dobře, přestože proti němu nic nemám. Kdo tehdy ještě neuměl číst, může si článek přelouskat připojený za těmito historkami. PORGazeen 11 vyšel v říjnu 1996, tedy přesně před dvanácti lety. A ten starý článek jsem si po sobě přečetl až po dopisování tohoto textu, takže pokud se vám bude zdát, že se po dvanácti letech opakuju, tak se vám to nezdá, ale opravdu jsem vůbec nevěděl, co všechno jsem tam tehdy napsal. A že je Tina pořád taková – to je jediné dobře. Pro milovníky nesrozumitelného – koncert ve Vršovicích roku 1996 měl i ten půvab, že jsme na něm byli s Bárou oba, a bylo to čtyři roky před tím, než jsme se poznali.

Nebudu vám psát, co všechno se ještě dělo během koncertu v Houstonu, protože kdybyste náhodou na její koncert zašli (v Evropě hraje 43×), tak ať nepřijdete o překvapení. Já byl několikrát překvapen celkem dost. Ale vězte, že show byla doprovázena vydařenými divadelními a hereckými atrakcemi. Jen nařknou, že přijel i James Bond ... Čistého času trval koncert hodinu a tři čtvrtě, což je víc, než zpívala třeba Alanis Morissette. Holt ty mladý holky dneska tolik nevydržejí...

Čili Berlín, Kolín nad Rýnem, Mnichov, Vídeň (leden, únor 2009) – Tina vás očekává a kdo nepůjde, je lůzr ze všech lůzrů nejnerokenrolovatější. Já jdu s Bárou určitě ještě jednou do Vídně. *I know, it's only rock 'n' roll, but I like it.*

historka: **astronomická párty**

Ještě na jednom pozoruhodném večírku jsem byl. U astronomické observatoře v *Brazos Bend State Park* se o víkendu (v noci, pochopitelně) sešli amatérští astronomové. Každý přivezl svůj dalekohled, některé dokonce *home made*, namířil ho na cokoli ve viditelném vesmíru a obyčejný smrtelník mezi tím korzoval od kukátka ke kukátku a nechával si vysvětlit, na co se to vlastně kouká. A tak jsem viděl nejen Jupiter a jeho čtyři velké měsíce, ale dokonce i pruhy v atmosféře Jupitera. A viděl jsem také Neptuna, a to už je co říci, protože ten je opravdu hodně daleko. A viděl jsem také dvojhvězdy (double) a dvojité dvojhvězdy, což je vlastně čtyřhvězda (double double). A také spoustu mlhovin. A jak večer postupoval, astronomové se předháněli a postupně namiřovali svoje objektivy na souřadnice, na kterých jsem ale neviděl vůbec nic, ale něco tam být mělo, a oni to hledali v katalogích a snažili se ostatní přesvědčit, že zrovna jejich dalekohled vidí mlhovinu, kterou nikdo jiný vidět nemůže. Tahle historka nemá žádnou pointu, prostě to jenom bylo krásné.

historka: **ta angličtina**

Mám pořád problém s angličtinou. Řeknu jim, co chci, ale občas jim nerozumím. Můžu se s nimi hodiny bavit o geofyzice, na to mám slovíček dost. A oni nabydou mylného dojmu, že anglicky umím. A tak se mi stalo, že na *open house* jsem si takhle s někým povídal, báječně jsme si rozuměli, a dotyčný mi pak řekl „podej mi otvírák“ a byl jsem v pytlí. A on nemohl pochopit, proč mu nerozumím, když přeče tak hezky mluvím. A nechápal, že se učím jako opička a doposud jsem nikdy slovo „otvírák“ k přežití nepotřeboval. Že jsem lahve v Americe dostával vždycky už otevřené.

historka: **poslední krok legalizace Hondy**

K registraci vozidla jsem, jako ke všemu, přistoupil zodpovědně. Vypsal jsem si z internetu seznam toho, co je potřeba mít, co je potřeba znát a kam zajet. A jelikož mi přišlo, že je toho celkem dost a moc jsem tomu stejně nerozuměl, napsal jsem mejl na dotyčný úřad, co mám dělat. Jedná se o prachšproský bernák, který ale zastává funkci i všech dalších úřadů. Což je sympatické, protože aspoň víte, že nejedete na špatný úřad. Nejděle mi trvalo, než jsem zjistil, jak ten úřad na netu najít, protože bernáky jsou tady příslušné pro *county*, což je něco jako okres. A každý okres se tady jmenuje, ale to jméno vůbec nesouvisí s tím, kde ten okres je, takže například město Houston spadá do *Harris County*. Ale to je ještě dobré, protože některé *county* se jmenují stejně jako města, ale jsou jinde, ta města v nich vůbec neleží.

Americe je ke cti, a dalo se to předpokládat, že mi paní z úřadu druhý den mejlem srozumitelně odpověděla, co je potřeba, že mohu na úřad zajít nebo jim to poslat poštou a poslala mi dokonce seznam věcí, které mám přinést. Seznam se přesně shodoval s tím, co jsem si prve sám našel, a moje sebevědomí značně vzrostlo. Potřeboval jsem: techničák (*title*), formulář 130-U (*Application for Texas Certificate of Title*) s podpisem Jonathana Rodrigueze, původního to majitele vozu (Amanda), formulář VTR-171 (*Statement of Fact for Non-disclosure of a Social Security Number*), kde jsem se přiznával k absenci *Social Security Number* a vysvětloval jsem, proč ho nemám, potvrzení o povinném ručení (*liability*), doklad o provedení technické prohlídky (*state inspection*), poplatek za zápis techničáku 33 USD (*title fee*), poplatek za převod 2,50 USD (*registration transfer*) a spočítanou daň z koupi auta (*tax*), která se vypočítá jednoduše jako 6,25% z 80% buď z kupní ceny vozu, nebo ze *Standard Presumptive Value (SPV)*, podle toho, která je vyšší. *SPV* je státem daná cena vozu. Daň si spočtete v internetové kalkulačce, kam zadáte kupní cenu a *SPV* a ono to nejenom pozná, která částka je vyšší, ale rovnou to z ní spočte i tu daň, tak je to chytré. Kolik je vaše *SPV*, to zjistíte také na internetu, ale jinde. Zadáte *VIN (Vehicle Identification Number* – ale to je tak snad i v Evropě) a ujeté míle a ono vám to spočte *SPV*. Tu pak zadáte do toho předchozího kalkulátoru. Potěšilo mě, že auto jsem koupil za 950 USD a moje *SPV* byla 1350 USD. Čili jsem platil 6,25% z 80% z 1350, což je 67,50. *SPV* si můžete snížit, když byste zalhali, že to auto má ujeté víc, což ale nemůžete, protože to jednak lze zkontrolovat a druhak to původní majitel Amanda alias Jonathan Rodriguez musela vyplnit do papírů a podepsat, což jsem tam ale samozřejmě stejně vyplnil sám, protože Amanda tomu nerozuměla. Existence *SPV* zaručuje, že i když koupíte auto za dolar, stejně z něj odvedete nějakou rozumnou daň.

A protože posílat dopisy tady ještě neumím, rozhodl jsem se pro osobní návštěvu. Radši jsem si to ještě všechno vytisknul, namaloval si plánek, jak se k nim dostat, a vystál kratší forntu v *Harris County Tax Office*. Paní na úřadě to po mě zkontrolovala, bylo to všechno v pořádku, zaplatil jsem jí 103 dolíků (daně se tady platí kešem, je možné i šekem, ale NENÍ to možné kreditkou ani převodem) a ona mi s úsměvem řekla, že je to vyřízené. Techničák si nechala s tím, že mi ho do čtyř týdnů pošle poštou (na mojí vypranou adresu). Ptal jsem se, jestli mi dá novou nálepku o registraci vozidla – nálepka je umístěná na předním skle vedle té o technické prohlídce. Ale protože mi ta stávající platí až do února a žádat o prodloužení na další běžný rok je možné nejdříve dva měsíce před jejím vypršením, žádnou novou jsem nedostal. Prodloužení registrace je ostatně za dalších 53,50 USD a tudíž to nejspíš vůbec nebudu dělat, protože auto v lednu zase prodám nebo sešrotuju. Jen kdybych si ho chtěl někde schovat, hodilo by se to prodloužit. Zejména by se to hodilo, kdybych si ho schovával v jiném státě, než v Texasu, protože v jiném státě nejde prodloužit texaská registrace, a pak by to byla celkem překerní situace, mít auto s propadlou registrací ve státě, kde si ji nemůžete prodloužit.

Poučení z toho je, že byrokracie je tady šílená, ale funguje efektivně. Už jsem to jednou říkal, tak to dneska opakuju. Papírový běs jako všude, ale tady to není buzer a ještě vám nakonec poděkují.

A proč mluvím o ponechání auta v jiném státě? Protože jsme se s Bárrou dohodli, že ona přiletí za mnou sem do Houstonu a uděláme si výlet – pojedeme do New Yorku autem.

historika: **speeding**

Abyste si nemysleli, že je tu všechno idylické, povím vám ještě, jak jsem se konečně dostal do střetu se zákonem. Dneska ráno mě chytily policajty za rychlost. Odbočoval jsem, jako každé ráno z *Gessner Road* doprava na *Briar Forest*. Víím, že tam ten policajt každé ráno stojí, že měří rychlost, jezdím tam už tři neděle a vždycky tam je. A dávám si tam pozor. A byl tam i dneska. A když jsem ho míjel, pustil si majáček a vyrazil za mnou. Dost mě to překvapilo, protože jsem právě byl přesvědčený, že jako každý den jsem se choval způsobně. Zastavil jsem a on mi oznámil, že jsem jel rychle. Možná bych se hádal, že to tedy nebylo povolených 35 mph, ale o nějakou majli navíc, maximálně 40 mph. Ale on mi do protokolu napsal 49 mph! A dostal jsem předvolání k soudu, kde se to bude řešit. Neměl jsem u sebe mezinárodní řidičák, což ho taky nepotěšilo, protože tomu českému nerozuměl. Je fakt, že bych ho u sebe mít měl, ale nechal jsem ho s nějakými papíry doma, protože se mi nevejde do šrajtofle. Dozvěděl jsem se, že když u soudu ukážu svůj mezinárodní řidičák, tento přestupek se smaže a bude se řešit jenom rychlost. Policajt má samozřejmě číslo mého pasu, českého řidičáku, adresu, telefon, číslo pojistky a můj podpis, že slibuju, že k soudu přijdu. V protokolu je dále uvedeno:

Race: w, Sex:m, Height: 5ft 10in, Weight: 150, Hair: blo, Eyes: grn

Nejvíc mě bavil, když se mě ptal na to, jak jsem vysoký. Seděl jsem samozřejmě celou dobu v autě, protože vystupovat se nesmí – kvůli bezpečnosti policajta. Řekl jsem mu, že 180 cm, ale byly potřeba ty stopy a palce, a tak jsem řekl, že skoro šest stop a on se mě ptal, jestli jsem větší než on, což se těžko pozná, tak nakonec mi dovolil vystoupit a poměřili jsme se a byl jsem o palec větší než on. Proto ten přesný údaj v protokolu. Problém byl také v tom, že mi nejde stahovat to okénko u řidiče a podle předpisu právě člověk má stáhnout okénko, zůstat sedět a položit ruce na volant. A jak jsem tak otvíral dveře, abych se s ním vůbec mohl pozdravit, zase jsem uviděl to, co znám už z Nevady 2000, že rozeprout pouzdro u pistole si umějí rychle.

Vrtalo mi to hlavou celý den a cestou domů jsem si to vyzkoušel. Ve stejné místě (večer už tam policajt není) jsem se na povolených 35 mph rozjel na 40 mph. A už to mi přišlo na úzké silnici jako nepříjemné. Že bych jel ráno skoro 50 mph jsem tedy vyloučil podle svého nejlepšího svědomí. 50 mph je 80 km/h! To na takhle úzké silničky v ranním *traffic jamu* při rozjíždění se po odbočení prostě není ani fyzicky možné. Takže mě to dodatečně nasralo ještě jednou.

Júlie mi řekla, ať k soudu nechodím. Že mi nemůžou nic udělat, protože stejně za chvíli z USA zmizím. K soudu mám jít 22. prosince, což je vtipné už proto, že ten den má přiletět Bára. Dobré na tom je, že se ještě relativně dlouho nezjistí, že na ně kašlu, pokud se rozhodnu na ně vykašlat. Na druhou stranu můžu jít k soudu i kdykoli dřív, což by bylo výhodné

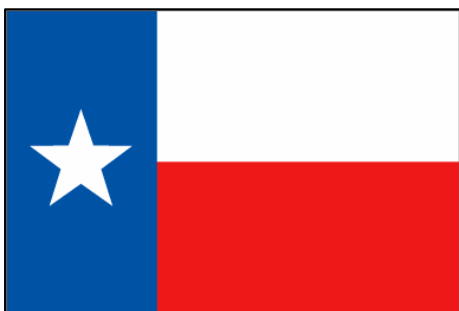
zase proto, že ten mezinárodní řidičák mi platí jenom do 6. prosince, takže když jim ho tam ukážu 22. prosince, tak asi moc nadšení nebudou. Musel bych vysvětlovat, že v den přestupku ještě platil a že jsem po 6. prosinci už neřídil. Ale teď jsem zjistil, že je na něm datum vydání 6. prosince 2007 a to, že platí jeden rok, je na něm jenom česky. Malým písmem a česky je tam také to, že je vydaný podle úmluvy z roku 1949, podle kteréžto úmluvy se dávají řidičáky na rok, zatímco podlé té druhé z roku 1968 se dávají na tři roky. V USA je platný skutečně ten, co je na rok. Jen podotýkám, že řidičáky vypadají oba shodně, liší se jen tím leto počtem. Jedna úmluva je Vídeňská a druhá Ženevská – mohl bych si vsadit ještě na to, že to neprokouknou.

Do karet mi také úplně nehraje skutečnost, že na *Harris County Tax Office* mají pořád můj techničák. Nechali si ho s tím, že ho pošlou do čtyřech týdnů. Tak snad to stihnou, než si ho policie vyžádá a zabaví mi ho. Asi bude nejrozumnější podnikat další kroky, až budu mít všechny papíry u sebe. Nevím, jestli je tady možné, že si policie proklepne *Tax Office* a zjistí, že tam mají moje papíry, ale je to dost pravděpodobné – je to ostatně jediná možnost, jak například zjistí, že to auto je moje. Také jsem se dozvěděl, že techničák si tam nechali a poštou mi ho pošlou jenom proto, aby ověřili, že moje adresa funguje.

Tak nevím, čestné by asi bylo jít k soudu a snažit se tam o nemožné, totiž vykecat se z toho. Méně čestné, ale asi proveditelné, je vykašlat se na to. Mike mi teď doma řekl, že figl je v tom, že policajt se musí k soudu dostavit také a obžalovat mě, a když se tam náhodou nedostaví, budu přestupku zproštěn. Můžu teda risknout, že tam zajdu jindy, než mi to naplánoval, na což bych měl mít právo, a doufat, že tam zrovna nebude. Například ho můžu zkontrolovat, že je na svém stanovišti na *Briar Forest* a mastit na soud (aspoň padesátkou) a doufat, že mě projednají, než on tam přijede. Nakonec – vyzkoušel jsem toho tady už dost, tak proč si nevyzkoušet soud. Ale úplně nejvíc mě zaujala myšlenka nechat se odsoudit ke kurzu bezpečného řízení. Pokuta za překročení rychlosti o 14 mph je v Texasu 155 dolarů, což zas není na vykrvácení, ale nám jde přece o princip. Prověřím, jaké mám možnosti a jistě se z toho nějak vysekám.

historika: **vlajky**

Nejsem jediný, komu se zdá hezká tahle podobnost:

historika: **politická situace v Čechách**

Kromě toho, že zem vám rudne pod nohama díky tomu, že úplně všichni jsme prohráli krajské a senátní volby, tak čtu, že v Praze se už zase pořádají vojenské přehlídky. Dneska, 28. října 2008, prezident zavelel k obraně vlasti a národa před Jevropejským Sojuzem, přičemž Mašinům vyznamenání stejně neudělil. Zato ho však dal chlápkuvi, který někdy před sto lety střelil gól ve fotbale. Ujišťuju vás, že jestli se doslechnu, že si povinně věšíte do oken červený vlaječky a před nedělním obědem se nemodlíte, tak se nevracím. A budete ještě prstíčkem škrábat, abyste za mnou mohli prchnout na svobodný Divokej Západ. Budiž země lehká těm z rodiny, kteří prchli do demokratické Indie, trochu mám strach, abych příště podobně neblahopřál i těm, co prchli do Íránu...

ferro, Houston, 28. - 30. října 2008

... a nezapomeňte, že následuje recenze na *Wildest Dreams Tour 1996 !!!*

POSTŘEHY Z MASOVÉ ZÁBAVY

Petr Kolínský

V nedávné době jsme měli v Praze možnost shlédnout koncerty Tiny Turnerové a Michaela Jacksona. To, že se obě akce konaly čtrnáct dní po sobě, nabídlo možnost srovnání obou koncertů a to ani ne tak po stránce hudební, jako spíše po všech ostatních.

Za posledních šest let se Praha dočkala již mnoha takovýchto „velkých“ koncertů, což poskytuje dostatek zážitků i pro srovnání celkového významu a přínosů těchto akcí.

Rozmanitost podnětů

Důvody, proč se vydat na koncert některé oblíbené kapely hrající v místním klubu, není třeba rozebírat. Mám rád muziku, udržuji přátelské styky s některými z hudebníků, chci si poklábosit, dobře se napít atd. Když nezajdu dnes, zajdu za měsíc.

Ovšem důvodů proč se vypravit na některý z „velkých“ koncertů může být více a mohou souviset i s naprosto jinými očekáváními.

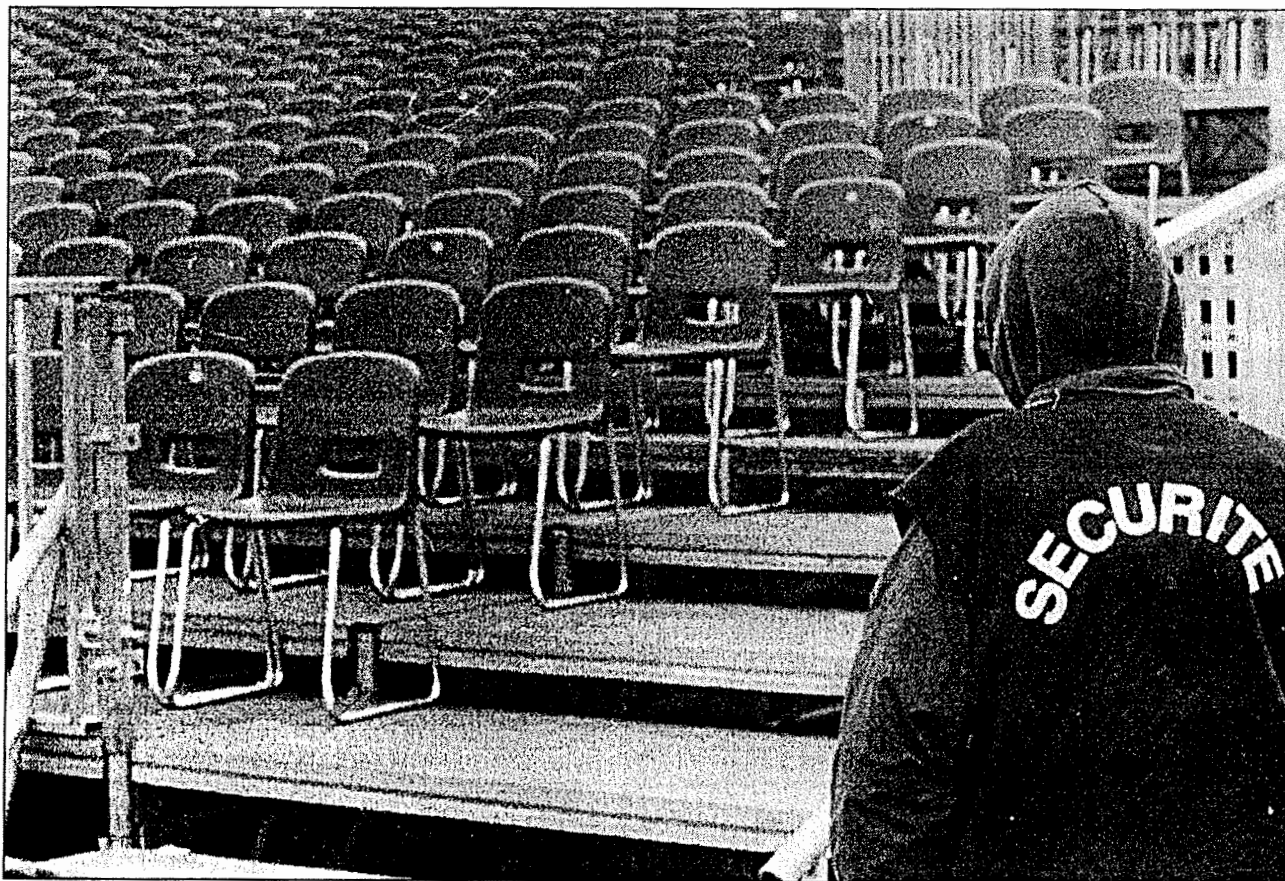
Ona rozdílnost spočívá většinou v jisté neopakovatelnosti zážitku, neboť tyto koncerty se týkají většinou kapel zahraničních, které sem nejezdí každý týden.

Některých z těchto koncertů jsem se zúčastnil a mohu nyní zpětně rekapitulovat pohnutky, jež mě k tomu přiměly. Když jsem se například dozvěděl, že v roce '95 znovu přijedou Rolling Stones, neváhal jsem a běžel jsem si koupit lístek, jelikož očekávání dobré muziky a sympatickejšeh dědečků mi

za těch sedm stovek stálo. Z podobných, tedy čistě hudebních důvodů, jsem navštívil i mnohé další koncerty, i když ne vždy jsem za ně platil.

Dalším důvodem může být například přesvědčování přátel, „o tohle teda nesmíš přijít“. Takto jsem se vydal na některé koncerty, aniž bych věděl, do čeho jdu, ale svým přátelům jsem za to vděčný, jelikož bych to už skutečně víckrát nezažil.

Dále jsem navštívil několik koncertů, u kterých jsem si nebyl jist, zda vůbec stojím o současnou produkci toho kterého seskupení, ale reklama udělala své, a navíc co kdybych o to přišel a náhodou to bylo dobré. Toto se týkalo například i vystoupení Tiny Turnerové - bál jsem se, že bude-li se jednat jen o předvedení nových písniček, nebude to stát za nic, ale pokud Tina

zahraje také něco staršího, mrzelo by mě, kdybych to neslyšel.

Do další kategorie, která s vlastním posláním koncertu - tedy produkovat muziku - nemá nic společného, a která mi zároveň připadá z psychologického a sociologického hlediska nejzajímavější, bych zařadil návštěvy strahovského koncertu Pink Floyd a letenského vystoupení Michaela Jacksona. Zde se jednalo čistě o touhu vidět, co to bude, ta největší show století, a co předvede král popu.

Problémy s kritikou

Z takto rozdílných postojů a pohnutek vyplývá i rozdílná možnost tyto akce hodnotit.

Na první pohled podobné hromadné akce navíc ani podobně hodnotit nelze. O koncertu Paula Simona a Boba Dylana jistě bude psát někdo jiný než o koncertu Black Sabbath, AC/DC a Deep Purple a někdo jiný bude zase psát o ZZ Top a Aerosmith - vždy se však bude jednat o lidi, kteří nejen koncert viděli, ale i slyšeli.

A zde se dostáváme k jádru věci. Na koncertu Rolling Stones budu ponejvíce hodnotit právě muziku, na Pink Floyd už mohu hodnotit jak předvedené instrumentální výkony, tak i nápaditost představení, ale u takového Michaela Jacksona mi není umožněno ani jedno.

Nikoho nenapadne zkoumat, jak to či ono dotýčný Michael „zahraje“, ani jakou si připraví vizuální show, jde jen o to, kolik fanynek omdlí a kolik policistů musí zasahovat. „Hudba“ i show jsou automaticky geniální.

Konkrétní odlišnosti zmíněných koncertů

Návštěva koncertu skupiny Rolling Stones s sebou nepřinesla žádná překvapení. Kromě toho, co se takzvaně dalo čekat, byl koncert skvěle promyšlen přesně podle hesla „zaujmout i diváka v poslední řadě“. Originální pódium velkoplošné projekce, výkonné zesilovače, světýlka, blikající figuríny, krásná zpěvačka atd. - to vše tvoří-

lo kulisu hudebnímu výkonu, který tím nabyl na zajímavosti a na přitažlivosti. Nedalo by se asi vydržet, kdyby Stones hráli akusticky v komorní sestavě osvětleni jednou lampičkou na nějakém ležení.

Produkce Pink Floyd se daleko více zabývala právě onou show, která nejen že hudební stránku koncertu podporovala, ale z velké části tento koncert tvořila. A právě proto si asi na tom dali Pink Floyd tolik záležet. Klipy promítané na kruhové obrazovce nad pódium přesně pasovaly k stereo až quadro zvuku, podle nějž se zase řídila velkolepě pojatá hra lašerových paprsků, ohňostrojmů a dalších efektů. Jednoduše show století.

U počítačem generovaného zvuku produkce Michaela Jacksona se předpokládalo, že bude bezchybný, a tudíž vlastně nebylo o co stát, jelikož v té samé podobě si ten který song můžeme poslechnout na jeho deskách. A jakou roli hrála při jeho vystoupení ona show?

Výjimečnost Michaela Jacksona a přirozenost Tiny Turnerové

Tento fenomén jsem se rozhodl podrobněji prozkoumat právě proto, že mě vystoupení na Letné velmi zklamalo. V kontrastu s Tinou, od které jsem toho moc nečekal, se totiž jednalo nejen o jiný druh „představení“, ale právě o ono využití rozdílu v přístupu k hudební a vizuální stránce „velkých koncertů“.

Pořadatelé koncertu na Letné totiž velice dobře využili jistého stupně splachovatelnosti obdivovatelů Michaela Jacksona, takže počítali s tím, že hysterickým fanynkám bude stačit právě pouhá přítomnost krále popu. O hudbě jsem se v jeho případě již zmínil a nezbyvá než dodat, že kromě toho, že nebylo co poslouchat, nebylo se ani na co dívat.

Tina Turner samozřejmě hrála většinou skladby z nového alba, což nazývám popem, který mě moc nezajímá. Potěšila samozřejmě i několika staršími skladbami, peč-

livě zakomponovaným do kontextu těch nových. Ovšem kromě skvělého výkonu jejích hlasivek a dobré instrumentální úrovně jejích hudebníků mě nadchla právě i bezchybnou a přitom přirozenou úchvatností samotného koncertu.

Tina tancovala, tancoval i Michael. Tina se tvářila, že miluje malé dětičky, což též dělal i Michael. Tina byla snímána několika kamerami a promítána na plátně nad pódium - i o to se snažil Michael. Ještě v mnoha dalších věcech bychom našli principiální shody pojetí chování a prezentace aktérů koncertu.

Rozdíl byl ale v kvalitě dosaženého. Kameramani koncertu Tiny měli pečlivě zmáknuté všechny detaily, které se na pódiu měly odehrát, ať už to byly pohyby samotné zpěvačky a jejích tanečnic, nebo frajeřinky hudebníků. Obrazová produkce skutečně dokázala ukázat i ty stránky koncertu, které by jinak mohly zůstat nepovšimnuty.

Jackson byl promítán na malých obrazovkách po stranách pódia, na které nebylo ani pořádně vidět, nemluvě už o tom, že vlastní záběry byly pořízeny velmi amatérsky a bez použití jakéhokoliv nápadu. Jistě, můžeme říci, že kde nic není, tam ani smrt nebere.

Další zajímavostí je již zmíněná náklonnost k malým dětem, dávaná najevo za účelem získání si oblíbenějších srdcí naivně se radujících jedinců.

Jenže když Tina sestoupila z pódia a šla se zdravít s diváky, kteří samozřejmě šleli, jen aby si na ni mohli sáhnout, chovala se stále naprosto přirozeně - na celém jejím koncertě bylo vidět, že zpívá, protože ji to baví. Nadšena reakcí diváků nechala několik z nich zazpívat (zařvat) do svého mikrofonu. Se sebejistým úsměvem se dokázala přitočit i k malému dítěti, které, celé vyplašené, ze sebe nevydalo ani hlásku. Tina mu ubalila takový polibek, že mu na tváři zůstal ohromný otisk jejích červenou rtěnkou zmalovaných úst. Na to okamžitě zareagoval jak kameraman, tak stříhač, takže mnohatisí-

cový dav řval nadšením, když ono děcko s otiskem Týniny huby viděl cudně se usmívat přes celé ohromné plátno. Scénka se velmi vydařila, a to asi právě proto, že nebyla předem promyšlená a vznikla na základě přirozené pudovosti Tiny, které se prostě zachtělo dítě políbit.

Pravda, Jackson pojal svoji ukázkou mírumilovnosti daleko „velkolepěji“, jenže tak trapně, že z toho soudný člověk tiše blil. Na pódium přijel tank, z něho vystoupil voják, namířil flintou na Michaela, který mu gestem boha naznačil, že jako zastřelit by ho bylo škoda, a voják se v uvědomění si svého hříchu zhroutil na zem. V tom příběhu dítě a podalo vojákovu květinu. Michael dítě uchopil, chvíli se s ním laskal a špital něco o „peace, love, etc.“ To byl opravdu hluboký duševní zážitek.

Kromě této „lidské“, stránky se však koncert Michaela Jacksona vyznačoval i trapasy, které nemají obdobu. Obrovská obrazovka na Letné téměř nepřenašela to, co se dělo na pódiu, ale jakési přetvořené klipy. Dvě svíslé podlouhlé postranní obrazovky sice tento obraz přenašely, jenže bez jakékoliv úpravy a kameraman zřejmě o tvaru obrazovek nevěděl. Zkrátka - záběry, kdy se snímáný objekt nacházel vlevo nebo vpravo od středu obrazu byly k ničemu, jelikož tyto části byly na oněch úzkých obrazovkách oříznuty.

Jako slušný kiks bych označil i to, že ve chvílích, kdy Michael zrovna nezpíval, zvukař stahoval jeho mikrofon, což by nebylo až tak špatné, kdyby ho co chvíli nezapomněl pustit.

I Tina samozřejmě pracovala se staršími a předem připravenými šoty, které však byly do celku koncertu zapracovány daleko vkusněji a účelněji, nemluvě o tom, že svůj mikrofon si dokázala vypnout sama.

Smutné je také to, že po skončení každé písničky si Michael musel odskočit, pódium a celá Letná na dlouhou chvíli zhasly a nedělo se vůbec nic. Koncert tak postrádal

jakoukoliv dramatickosti a stavbu. Jacksonovy výkřiky se též omezily na „I love you,,,“ zatímco Tina nám vyprávěla, co jako zahraje, že nás vítá, proč tam má toho srandovního svalovce, že ona si taky může dělat co chce, když si to dělají muži, což bez ohledu na znalost jejích desek a názorů na emancipaci koncert přece jen nějakým způsobem oživilo a zpestřilo.

Poslání bajky

Je tedy důležité uvědomit si, že pakliže Pink Floyd slíbí show století, asi se postarají o to, abyste byli náležitě uchvázeni. Když ale Jackson staví svůj koncert na pouhém faktu, že on je on, je dobré si uvědomit, že se na všechny frajeřinky kolem může vykašlat, protože těm, co ho milují, bude stále připadat skvělý a těm, co k němu tak hluboký obdiv necítí, bude dál připadat jako trapný klaun, nějaký ten problém nebo nedomyšlenost na jeho koncertu tedy nehrajou roli.

Nelituji toho, že jsem se na něj byl podívat. Šel jsem tam proto, že jsem chtěl vidět, jak se ještě dají vylepšit show typu Pink Floyd či koneckonců i Rolling Stones. Michael u mě propadl a nezbyvá než citovat člověka, který po shlédnutí koncertu na Letné skept-

icky prohlásil, že za sto korun za vstupenku jsme stejně víc čekat nemohli.

Až se budete rozmyšlet, jestli se zase někdy vydáte někam za masovou zábavou, dejte si pozor, jestli je vám nabízena skutečná kvalita, počítající s bystrými lidmi, kteří hodlají vidět dokonalé představení, anebo šmejd typu Jacksona, jenž své „love,“ vykřikuje pro nesoudné zoufalce, kteří naprosto odhlížejí od reálné kvality věci.

Jako smutnou ilustraci k tomu bych uvedl, že to, na co jsem se tu snažil upozornit, zřejmě nedošlo žádnému z novinářů, kteří se sice zaměřují na kdejaký detail, ale uniká jim zásadní rozlišení kvality a lacinosti, a to bez ohledu na osobní postoje k jednotlivým populárním zpěvákům a kapelám.

A naopak mě uklidňuje to, že zatímco na Pink Floyd přišlo asi sto tisíc lidí a na Rolling Stones asi sto třicet, nepřišlo na Jacksona půl miliónu, jak jsem někde četl, ale opět nějakých těch sto tisíc, z čehož navíc dobrou polovinu tvořili fanatici ze zahraničí. Takže to s tím českým divákem a posluchačem zas až tak zlé nebude. Těšte se na další koncerty, ale choďte radši do klubů.

□

Obě foto: Tomáš H. Třeštík

